

[Finansministeren.]

samme Procentsats paa et Stykke Mad og en Kop Kaffe, som den fattige Mand køber sig paa et billigt Værtshus, som paa det Luksusforbrug, som den velhavende Mand tillader sig paa de største og fineste Restaurationer. Og jeg skal tilføje, at det er ikke muligt at faa denne Skat til at virke paa anden Maade. Det skal ikke være nogen Bebrejdelse mod dem, der gennemførte denne Skat i sin Tid, at den ikke kom til at virke forskelligt paa disse Varer, for det kan den ikke ifølge sin Natur. Men det er givet, at det er en af de Ting, der gør, at der i mange Kredse maa blive en stærk Utilfredshed med denne Skat.

Naar der nu bliver Tale om at ophæve den, og naar der tillige bliver Tale om at skaffe nogen Erstatning for den Indtægt, som Restaurationsskatten giver, synes det mig, at man uvilkaarligt drives over mod en bestemt Linie. Det er denne, at det først og fremmest gælder om, at der ikke bliver en Undtagelsesstilling for Restauratører, og dernæst om, at de Afgifter, der skal hvile paa en eller anden Vare, netop kommer til at hvile paa den Vare, man ønsker, den skal hvile paa, og ikke paa andre. Saadanne Overvejelser maa naturligt føre til, at man søger at afskaffe Restaurationsskatten paa den Maade, at man ophæver den paa alle de Varer, som man i Almindelighed ikke ønsker at beskatte, det vil sige alle ikke-stærke Drikke, og samtidig lader de stærke Drikke vedblive at betale den Afgift, de hidtil har betalt, blot fordelt paa anden Maade. Det er disse Linier, jeg har søgt at følge, og som har været Grundlaget for Udarbejdelsen af de Lovforslag, jeg her skal have den Ære at forelægge.

Jeg finder efter de foreliggende finansielle Forhold, at man vil kunne ophæve den Indtægt, som Staten faar af Restaurationsskatten, og erstatte den med et Indtægtsbeløb, der ligger 4—5 Mill. Kr. lavere. For Tiden andrager Udbytte af Restaurationsskatten mellem 15 og 16 Mill. Kr. Jeg vil antage, at det i det følgende Finansaar, hvis der ikke sker nogen Ændring, vil blive 16 Mill. Kr. De Forslag, som jeg her forelægger, er begrænset til at give Staten en ny Indtægt paa ca. 11 Mill. Kr., det vil sige, at der praktisk talt gives Afkald paa ca. 5 Mill. Kr. Det er jo givet, at en saadan Formindskelse af Statens Indtægter vil lette det i høj Grad for de politiske Partier at gaa med til et Forslag om Restaurationsskattens Ophævelse.

Det vanskelige Spørgsmaal her har jo stadig været Kompensationen, og naar man kan undlade at tage Kompensation for et saa betydeligt Beløb, vil dette af sig selv medføre, at hele Kompensationsspørgsmaalet bliver lettere. Kompensationsspørgsmalets Løsning bør efter min Mening hvile paa det Grundlag, at man bibeholder Afgiften af stærke Drikke, saaledes at man praktisk talt lader de stærke Drikke betale den Afgift, de hidtil har betalt paa forskellig Maade, og fritager alt andet Forbrug, uanset om det sker paa Restaurationer eller ej. Den Afgift, der fremtidig skulde hvile paa de stærke Drikke, maa jo imidlertid, naar man vil bort fra det System, at det er et enkelt Erhverv, der bærer den, fordeles over Omsætningen af disse stærke Drikke, hvor denne finder Sted, saaledes at man i Virkeligheden naar til det Resultat, at det er *Varen* som saadan, der betaler Afgiften, og ikke Stedet, hvor den konsumeres, der betaler den.

De Lovforslag, jeg her tillader mig at fremsætte angaaende Kompensationen, er to, 1) *Forslag om Afgift til Stat og Kommuner paa Omsætningen af stærke Drikke* og 2) *Forslag til Lov om Ændring af Spiritusbeskatningen m. m.*

Det første Lovforslag gaar ud paa at indføre en Omsætningsafgift paa stærke Drikke, det vil altsaa sige paa egentlige Spirituosa og Øl, som er over Alkoholgrænsen. Denne Omsætningsafgift foreslaas ydet med 1 pCt. af Produktionsvirksomhederne og Engros-Virksomhederne, med ca. 3 pCt. paa den almindelige Handelsvirksomhed og ca. 6 pCt. paa Omsætningen i Restauranter og Beværtninger. Jeg maa straks sige, at naar en saadan almindelig Omsætningsafgift skal indføres, maa man søge at faa den til at falde sammen med den Omsætningsafgift, der allerede eksisterer til Kommunerne. Det er nu saadan, at Kommunerne opkræver en Brændevinsafgift paa Omsætning af stærke Drikke, dels hos de handlende, dels hos Restauranterne, og det er givet, at Staten ikke nu kan komme og paalægge en Afgift paa samme Maade, som ligger ved Siden af denne Afgift. Hvis man vil denne Vej frem, maa man naturligvis indarbejde disse to Ting i hinanden, saaledes at der bliver en samlet Afgift til Stat og Kommuner, og det gaar dette Lovforslag ogsaa ud paa. Det foreslaas i Lovforslaget, at den kommunale Afgift bortfalder som saadan, at der kun betales en Omsætningsafgift til Stat og Kommuner, og at Indtægten af denne Afgift skal fordeles mellem